

Teresa Pascual tria Ingeborg Bachmann

VII

*Innen sind deine Augen Fenster
auf ein Land, in dem ich in Klarheit stehe.
Innen ist deine Brust ein Meer,
das mich auf den Grund zieht.
Innen ist deine Hüfte ein Landungssteg
für meine Schiffe, die heimkommen
von zu grossen Fahrten.
Das Glück wirkt ein Silber tau,
an dem ich bestigt liege.
Innen ist dein Mund ein flaumiges Nest
für meine flügge werdende Zunge.
Innen ist dein Fleisch melonenlicht,
süss und geniessbar ohne Ende.
Innen sind deine Adern ruhig
und ganz mit dem Gold gefüllt,
das ich mit meinen Tränen wasche
und das mich einmal aufwiegen wird.
Du empfängst Titel, deinen Arme umfassen Güter,
die an dich zuerst vergeben werden.
Innen sind deine Füsse nie unterwegs,
sondern schon angekommen in meinen Samtlanden.
Innen sind deine Knochen helle Flöten,
aus denen ich Töne zaubern kann,
die auch den Tod bestricken werden...*

«Lieder auf der Flucht», *Anrufung des grossen Bären*, 1957

VII

Per dins són els teus ulls finestres
que donen a un país on hi ha claror.
Per dins és el teu pit un mar
que m'arrossega al fons.
Per dins és el teu maluc una passarel·la
per als meus vaixells que tornen a casa
de viatges massa llargs.
La felicitat teixeix una amarra de plata
a la qual estic subjecta.
Per dins és la teua boca un niu vellós
per a la meua llengua que comença a volar.
Per dins és la teua carn la llum del meló,
infinítament dolça i fruïble.
Per dins estan les teues venes silencioses
i totalment farcides de l'or
que rente amb les meues llàgrimes
i amb què algun dia seré pagada.
Tu reps títols, els teus braços contenen béns
que se't donen a tu en primer lloc.
Per dins no estan mai els teus peus de camí,
sinó ja arribats a les meues terres de vellut.
Per dins són els teus ossos clares flautes
de les quals puc encisar tons
que també captivaran la mort...

Ingeborg Bachmann, «Cançons durant la fugida»,
Invocació de l'Óssa Major, 1957
(Traducció de Teresa Pascual i Karin Schepers.)

Amb la citació d'uns versos de «l trionfi» («*Dura legge d'Amor! ma, ben che obliqua, / Servar convensi; però ch'ella aggiunge / Di cielo in terra, universale, antiqua.*») de Petrarca, comença Ingeborg Bachmann (1926-1973) el poema «Cançons durant la fugida» al qual pertany el fragment VII que he triat, de fons marcadament al·legòric com el de l'autor d'Arezzo.

La força lírica i la sensualitat d'aquests versos resulten sorprenents dins del conjunt de la poètica de Bachmann, en bona part conceptual i hermètica.

Davant l'escepticisme que instal·la el dubte en la capacitat del llenguatge per a expressar el món dels sentiments, podem constatar que l'amor, situat a l'esfera de les coses que sols poden ser mostrades, troba en la paraula poètica el llenguatge que li és adequat. Però en altres àmbits, com els passa als personatges dels relats de Bachmann, la barrera de la comunicació condemna les relacions amoroses al mateix silenci a què és reduït el llenguatge propi de l'esfera material dels objectes.

L'amor com a obra d'art és una meta quasi impossible, no obstant això «el desig —afirma Bachmann— desperta en nosaltres la necessitat d'infringir els límits que ens són marcats... i oposant el possible a l'impossible allarguem les nostres possibilitats». I una d'aquestes possibilitats és la poesia, seguint en aquest punt la línia filosòfica de Wittgenstein, pensador a qui ella reconeix una important influència.

«L'amor té un triomf», llegim en l'última part de «Cançons durant la fugida», però com que per a l'autor d'*Il Canzoniere*, la mort també en té un i el temps un altre, «nosaltres no en tenim cap. / Sols al nostre voltant la posta dels astres. Resplendor i silenci».

